

Dust Eagle

Tento príbeh nás vovedie do alternatívnej reality, v ktorej 2. svetová vojna stále pokračuje, Adolf Hitler nikdy nezaútočil na Rusko, a preto pakt o neútočení pokračuje. Nemecko sa môže sústrediť na leteckú vojnu s Veľkou Britániou, ktorú vyhráva. Nemeckí vojaci pochodujú po Anglicku, vlajky so svastikou vlajú nad mnohými britskými mestami.

Japonsko pokračuje v útokoch na USA. USA dochádzajú muži, a tak dovoľuje bojovať aj ženám. Enigma nebola nikdy rozlúštená, o atómovej bombe niet ani chýru, ani slychu. Hrôzy v koncentračných táboroch pokračujú, jediným záchrancom je Rusko. To stále dôveruje nacistickému Nemecku a do vojny proti Nemecku sa nepúšťa. Vylodenie v Normandii bolo úspešné, ale potom prišlo nečakané nemecké bombardovanie, ktoré donútilo spojencov sa stiahnuť do Británie. USA a Veľká Británia v snahe obmedziť nemeckú komunikáciu vysielajú komando „Dust Eagle“ (Prašný orol) zložené zo štyroch vojakov - Kalema, Nikolasa, Johna a Hansa.

Členovia komanda mlčky putujú lesom. Všetci premýšľajú, čo majú za sebou, aké stopy si so sebou nesú z minulosti a čo ich ešte čaká.

Hans, bývalý nacistický vojak, dezertoval a teraz pomáha spojencom. Tí mu kvôli minulosti však stále úplne nedôverujú a čiastočne ho považujú za špióna.

Kalem bol britská časť komanda. Kedysi profesor vyučujúci históriu v škole na severe Walesu, ktorý sa vždy chcel zapísať do histórie. Bojoval v 1. svetovej vojne, ale hneď prvý deň na fronte bol postrelený do ramena a do nohy, a tak už ďalej nemohol pokračovať v boji za svoju vlasť, vždy to považoval za svoju životnú prehru, a tak to chcel napraviť v 2. svetovej vojne.

Nikolas a John sú bratia z Oregonu. Vyrastali pri okraji lesa v malej drevenici spolu s ich mamou, psom Zamarom a otcom Henrym. Naoko ideálna rodinka. No za zatvorenými dverami, vládol teror, hádky a sem tam aj bitky. Pred dvoma rokmi musel Nikolas narukovať, a vtedy sa začali diať zlé veci. Nikolas bol vždy otcov obľúbenec, podľa neho bol pravý muž. Keď odišiel, Henry sa zmenil. Každý piatok o ôsmej večer sa zbral a odišiel do jedinej krčmy v meste. Raz prišiel domov až nadránom, silno tresol do dverí a začal kričať. To zobudilo Zamara, ktorý naňho začal štekať, pretože svojho pána poznal ako alkoholického agresívneho násilníka. John spal vo svojej izbe. Zrazu sa rozleteli dvere, John sa strhol, no už bolo neskoro. Henry ho zdrapil pod krkom, oprel ho o skriňu a začal naňho silno a agresívne kričať: „Čo si ty za chlapa?! Čo si ty za syna?! Píšeš si básne, a pritom ani drevo nevieš poriadne nasekať! Myslíš si o sebe, že si niečo viac?! Keby som vedel, čo z teba vyrastie, tak by som ti po narodení zlámal väz!“ John sa iba pozeral po okolí so slzami v očiach a prosil Boha o milosť, pretože si myslel, že toto je jeho koniec. Vtedy však do izby vtrhol Zamar, zahryzol sa Henrymu do lýtka a ten od bolesti pustil Johna na zem. Svoju opileckú zlosť obrátil na Zanora, ktorého najskôr silno udrel po hlave, potom ho všetkou svojou silou odhodil do chodby. John sa rýchlo pozviechal, a keď jeho otec skončil so Zamarom, chcel dokončiť svoju prácu na Johnovi. Ten však schmatol pero, ktoré bolo položené na stole, a keď sa Henry k nemu blížil, tak ho v strachu o svoj život silno bodol do krku. Henry sa Johna nestihol ani dotknúť a už ležal bezmocne na zemi. Z krku mu tiekla krv a bezmocne lapať po dychu. Po pár sekundách naposledy vydýchol. Keď už bolo po všetkom, vyhádzalo slnko. Johnova matka sa práve vracala z nočnej zmeny v továrni na lietadlá. Keď uvidela otvorené

dvere na dome, hneď vbehla dnu. Najskôr počula Zamara kňučať na chodbe, no keď sa pozrela doprava, uvidela ležať Henryho mŕtveho na zemi v kaluži krvi. Vedľa neho sedel John s dlaňami na tvári tak plakal, že sa nezmohla ani na slovo. Objala ho, hladila ho po hlave a snažila sa ho upokojiť. Snažila sa dozvedieť, čo sa stalo. No John iba rozrušene opakoval: „Ja...ja...ja som nechcel! Nechcel som.“ Keď sa upokojil, rozpovedal mame, čo sa stalo. Johnova matka preto povedala: „Ak sa to niekto dozvie a povie to úradom, pôjde po tebe polícia. Musíš odísť! Ďaleko! Pôjdeš za svojím bratom do armády, on sa už o teba postará, počula som, že je seržant.“ Ďalší deň si John zbalil svoje veci, rozlúčil sa s mamou, od ktorej dostal peniaze na lietadlo, a vyrazil na cestu.

V tíme bol ešte jeden člen. Či skôr členka – Angela, Newyorčanka, ktorá nastúpila do armády lebo po japonskom bombardovaní New Yorku, jej nič nezostalo. Domov bol zničený, ľudia, ktorých mala rada, mŕtvi, a tak hnaná pomstou a žiaľom narukovala do armády. A rýchlo sa naučila i základné pravidlo armády- „Rozkaz je ako Písmo sväté, prijmi ho, cti ho, hlásaj ho!“

Komando bolo založené vo februári 1946. Jeho úlohou bolo obmedziť komunikáciu nacistov v Poľsku, no jeho skutočná úloha bola tajná. Malo pracovať potichu, byť neviditeľné, zničiť vysielac a stratiť sa v prachu. Vedelo sa, že podobné komandá boli rozmiestnené po celej Európe. A tak to začalo. V marci sa loď s komandom Dust Eagle vylodila na pobreží Poľska a za pomoci miestneho odboja malo zneškodniť jeden z hlavných nacistických vysieláčov v Lodzi.

Potom ako sa vylodili, ich prevzal poľský odboj, ktorý im poskytol mapy miestnych lesov. Tak zistili, kde sa nachádzajú nacistické strážne veže a taktiež časy, kedy sa na nich striedajú stráže. Členovia komanda sa ešte ani poriadne nepoznali, slúžila spolu prvýkrát, niektorí z nich sú na svojej prvej misii a musia sa rýchlo učiť.

Všetci boli pod tlakom, pretože si uvedomovali, že ak spojenci poslali neskúsených vojakov na takú dôležitú misiu, tak vojna sa nevyvíja dobrým smerom. Navyše Kalem nedokázal pochopiť, prečo je v ich tíme žena. Nepomáhal ani fakt, že Nikolasovho najlepšieho kamaráta zajali o skôr Nemci a teraz musí byť v tíme s bývalým nacistom. Všade bolo cítiť napätie.

Cez les ich viedlo zopár mužov z odboja. Postupovali mlčky, nikto nepovypovedal ani slovo. Keď prišli na okraj lesa, ukázali im, akým smerom sa majú vydať. Muži z odboja im popriali veľa šťastia. Odteraz sú na to sami! Napätie v tíme sa by sa dalo krájať, keď zrazu Kalem pohoršene vyhlkol: „Ženy nemajú v armáde čo robiť! Mali by čakať na nás mužov doma a strážiť deti. Chcete mi povedať, že táto babenka dokáže udržať zbraň?“ Posmešne ukázal na Angelu.

„Táto babenka,“ odvetila Angela vzdorovito a hlas sa jej vôbec nezatriasol, „má väčšiu hodnotu ako vy, pán učiteľ!“ Namierila na Kalema zbraň. Hans sa snažil sa ich upokojiť, no len čo sa chytil Angelinej zbrane, aby ju stiahol nižšie, vyletel na neho Nikolas. „Čo robíš ty, nacistická sviňa!“ a namieril na Hansa svoju zbraň, „chceš si zobrať jej zbraň, aby si nás mohol postrieľať a doručiť správu o komandách v Európe svojmu führerovi?“

Chvíľku na to sa ozvala strelba sprevádzaná krikom: „Partisanen!“ Komando nevedelo, odkiaľ strelba prichádza, tak sa rýchlo skryli za veľký balvan, ktorý bol za nimi. Po pár sekundách si John všimol vežu priamo pred nimi a naľavo i napravo od nej troch vojakov SS. Oznamil to tímu a tí paľbu opätovali. Nanešťastie jedna guľka trafila Kalema do ramena, presne ako v 1. svetovej vojne. Angele došli náboje, a tak jej Kalem s veľkým odporom dal

svoju zbraň. Pár dobre mierených striel od Angely ukončilo prestrelku. Ale čo teraz? Boli odhalení! Jeden člen bol zranený a polovica cesty ešte pred nimi. „Musíme hlasovať,“ povedal John, „kto je za to, aby sme pokračovali v misii, nech zdvihne ruku.“ Ruku zdvihli Kalem, John a Hans. „Je teda rozhodnuté! Budeme pokračovať, ale už bez hádok. Je vám to všetkým jasné?“ sebavedome sa spýtal John. Potom podal Kalemovi obvaz a fľašu liehu, aby si ošetril ranu.

Pokračovali vo svojej misii, i keď boli vo väčšom ohrození ako predtým, a počas cesty sa dokonca trochu zblížili, Hans sa pustil do reči s Kalemom, keďže tiež bojoval v 1. svetovej vojne hoci na druhej strane frontu. Nikolas sa dal do reči s Angelou a dokonca aj Kalem sa ospravedlnil Angele za svoje predchádzajúce správanie. Všetko vyzeralo ideálne. Až priveľmi ideálne. Keď konečne vyšli z lesa, stál pred nimi plot. V diaľke videli komíny, a...pracovníkov oblečených ako väzňov. Všetci sa len pozerali a mysleli, že je to nacistické väzenie. Zrazu Hans povedal: „Musím rýchlo odísť!“ Nechápali prečo, a tak pokračoval: „Toto je očisťovací tábor. Führer zriadil tieto tábory po Európe, aby sa zbavil rás, ktoré nevyhovujú nacistickým ideálom.“ Kalem sa zdesene spýtal: „Prečo si to nepovedal veliteľom v Británii?“ Ale Angela nečakala na jeho odpoveď a povedala: „Na tom nezáleží, teraz musíme zmeniť náš plán.“ Nikolas sa rozhodol urobiť zopár záberov z tábora. No popri tom ako fotil, si ho všimol vojak SS hliadkujúci na strážnej veži. Okamžite vyhlásil poplach. Komando sa muselo dať na útek. Bežali bez prestávky už hodinu. Vojenská posádka z tábora im bola v päťách. Keď sa ich aspoň na chvíľku striasli, vyslali SOS na veliteľstvo s poznámkou o prelomovej správe. Vyhľadali členov odboja, ktorí ich na niekoľko dní ukryli. Nacisti v snahe dolapiť komando vypálili celý les do tla. No ani to im nepomohlo, pretože partizánske úkryty boli dobre ukryté a boli ďaleko od lesa. Po asi troch dňoch dorazilo lietadlo a vyzdvihlo komando. Za ten čas sa z členov komanda Dust Eagle stali najlepší kamaráti. Zdalo sa že už sú z najhoršieho vonku, no to ešte netušili, čo sa za ten čas stalo v Británii. Ako prilietali na veliteľstvo, pilot oznámil, že Nemecko údajne vyvíja akúsi zbraň schopnú zničiť celé mesto, taktiež im povedal, že vojaci SS sa dostali do Londýna a práve tam prebiehajú boje o každú ulicu. Keď pristáli, išli okamžite za generálom a všetko mu povedali. Správu doložili i fotkami a Hansovým svedectvom. Generál si myslel, že toto bude práve tá správa, ktorá konečne presvedčí Rusko pripojiť sa k spojencom. No netušil, že v ZSSR sa deje niečo podobné. A tak príbeh komanda Dust Eagle zďaleka nekončí...

názov: **Dust Eagle**

autor: **Richard Tomšík**

vek: 15

Gymnázium M. R. Štefánika Nové Mesto nad Váhom